

[Tholstrup.]

Forhold giver 4 000 Maskiner til en Importværdi af 1,2 Mill. svenske Kroner, ganske vist kun een Gang for alle, men Papirimporten kommer igen hvert Aar.

Der regnes med et Lokale paa 500 m² til Hovedkontoret — i en Tid, hvor vigtige Eksportvirksomheder er ude af Stand til at skaffe sig Kontorplads. Hvor vil Selskabet finde disse Lokaler? Kan man tænke sig, at det vil skride til Køb af en Ejendom og saa sætte 10—20 Familier paa Gaden for at faa Plads til dette Statens Spillehus? Det er mit Haab, at Varedirektoratet vil følge de normale Retningslinier, som er blevet yderligere strammet ved Spareplanens Gennemførelse, og nægte Tilladelse til Importen af Maskinerne og Papiret, og at Huslejenævnet ikke vil tillade et saadant Kontors Indflytning foreløbig. Jeg tror, at den højtærede Finansminister har gjort Regning uden Vært, og jeg haaber det. Der er sandelig Brug nok for baade Valuta og Lokalerne til langt nyttigere Formaal, og Skattevæsenet har Opgaver nok i Forvejen. Mange Mennesker har ventet i Aare- og Maanedsviis paa Afgørelse med Hensyn til Krigskonjunkturskatten og Eengangsskatten, før de har turdet disponere i vigtige Sager vedrørende Produktionen. Vi har ikke Tid til saadan noget nu, hvor vi skal sætte alle Kræfter ind i Genopbygningen af Landets Produktionsapparat. Vi kan ikke undvære nogle Hundrede Mennesker, som i Stedet kunde producere Varer for adskillige Millioner Kroner. Skal vi ikke hellere droppe denne Sag, i det mindste til vi begynder at kede os af Mangel paa Opgaver?

Bertel Dahlggaard: Ud over de Udtalelser, som mit Partis Ordfører fremsatte, og som jeg ganske kan tilslutte mig, føler jeg Trang til at fremsætte nogle faa personlige Bemærkninger om det Lovforslag, der her er forelagt. Jeg er ganske klar over, at det er Idrætsorganisationernes Interesse i at faa rigeligere Midler til arbejde med, der skal trække dette Lovforslag igennem. Jeg forstaar godt, at Idrætsorganisationerne her kan lade sig friste, og jeg erkender ogsaa, at den Bebrejdelse er berettiget, der kan rettes mod skiftende Regeringer for urimelig Karrighed med Hensyn til økonomisk Støtte til vor Idræt, men jeg beklager, om det Forhold skulde føre med sig, at Idrættens Fremtid skal holdes oppe ad den Vej, som her er foreslaaet.

Idrættens Formaal er at give Ungdommen øget Sundhed, derfor bør Idrætten være for fornem til at hente sine Penge

gennem et landsomfattende Hasardspil, som man kan være overbevist om i hvert Fald ikke fører øget folkelig Sundhed med sig. Hvis man skal give en Definition af dette Tippetystem, er det i Virkeligheden den, at det er en raffineret Metode til at fremme Spillelysten i de bredeste Lag af Befolkningen, og jeg kan ikke tro, at Idrætten vil fremkalde en Tilstand, hvor det ved en Idrætsskamp fremtidig er Spændingen om en Spillegevinst, der skal dominere Landets Ungdom, i Stedet for en sund Interesse for den sportslige og idrætslige Præstation.

Men dertil kommer det langt værre, at en Popularisering af Hasardspillet, som denne Tipning er Udtryk for, er en stadig rindende Paavirkning fra de unge Aar til Fremme af de Tendenser i den menneskelige Natur, der faar Mennesker til at haabe paa Heldet i Stedet for at stole paa Frugten af Flid og Arbejde og Nøjsomhed. Dryp paa Dryp vil det trænge ind, Spiren kan for manges Vedkommende lægges her gennem dette tilsyneladende uskyldige Tipperi.

Og hvis man vil se Sagen fra et nationaløkonomisk Synspunkt — den højtærede Finansminister er jo oven i Købet Professor i Nationaløkonomi —, stiller Sagen sig ikke bedre. Det er et almindelig anerkendt Forhold, at Tab og Gevinst i Spil medfører en skadelig Ændring af Befolkningens Forbrug. For at tage et Eksempel: Er der 100 Mennesker, der i Aarets Løb anvender hver 50 Kr. til Tipning; saa tages de 5000 Kr. tilsammen i det store og hele ud af det almindelige nødvendige Forbrug, men vindes de 2500 Kr., der bliver tilbage for dem, der spiller, af 10 Personer, altsaa med 250 Kr. til hver, saa ved enhver, der kender lidt til Mennesker, at den let erhvervede Gevinst anvendes til et Forbrug af adskilligt mindre fornuftig Art. Og fortsætter man disse nationaløkonomiske Betragtninger med Hensyn til den her foreslaaede Ordning, bliver man i Virkeligheden stadig mere og mere forbløffet over, hvad Udsigten til nogle faa Millioners Spilleindtægt kan faa en ellers fornuftig Finansminister med til.

Den højtærede Finansminister har nævnt som en Mulighed, at der spilles for 30 Mill. Kr. om Aaret. Den Ordning, der foreslaas, vil da gaa ud paa følgende: Af de 30 Mill. Kr.s Indskud vil 15 Mill. Kr. vende tilbage til Spillerne, 6 Mill. Kr. vil gaa i Statskassen, 4½ Mill. Kr. vil medgaa til Administration og 4½ Mill. Kr. anvendes til Idrætten og til almene Formaal. Altsaa, som det allerede er sagt, for at tilvejebringe 4½ Mill. Kr. til Idrætten og til almene Formaal etablerer man en stor, utiltalende Hasard-